

Arrest

nr. 346 564 van 13 mei 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DIENI
Rue Pasteur 37
4430 ANS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 15 oktober 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 september 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. HUENGES WAJER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat J. DIENI.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster verklaart de Angolese nationaliteit te bezitten.

Op 19 december 2024 dient verzoekster een verzoek om internationale bescherming in.

Op 4 augustus 2025 wordt verzoekster gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 10 september 2025 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart een Angolees staatsburger te zijn, behorende tot de Bakongo etnie en de Pinkstergemeenschap, en op 22 juli 2000 geboren te Luanda (Angola), waar u woonachtig was in de wijk Boa Esperança. U deed universitaire studies fysiotherapie, van 2019 tot 2023. U zette uw studies stop, omdat u depressief was. U heeft vervolgens drie maanden gewerkt als promotor in de verkoop, maar stopte hiermee nadat u aangerand werd door uw chef.

In 2020, leerde u J.K. kennen, die geboren en getogen is in Cabinda. Op 21 april 2022, huwden jullie. Na het huwelijk probeerden jullie seksuele betrekkingen te hebben, maar kwam u erachter dat uw echtgenoot leed aan impotentie, waarvoor hij in behandeling was. U voelde zich door hem verraden, en gaf hem een ultimatum: u zou tot het einde van 2024 wachten op beterschap, indien niet zou u aan uw familie vragen om te scheiden. Het vormde de aanleiding voor uw depressie. Eind 2024, was er nog geen beterschap.

Halfweg 2020, begon uw echtgenoot te werken als privéchauffeur voor majoor E.. Sinds 2021, transporteerde hij, op vraag van E., wapens van Angola naar Cabinda, voor de separatistische beweging FLEC. U was hiervan op de hoogte. Op 7 november 2024, vertrok uw echtgenoot voor een nieuw transport, en kwam niet terug. Op 9 november 2024, stonden SIC-agenten 's nachts aan uw deur. U weigerde de deur te openen, omdat u wist dat er wapens in de woning waren. Zij beukten de deur in, en arresteerden u. Op het politiekantoor werd u ondervraagd over de oorsprong en het doel van de wapens, maar u zweeg om uw echtgenoot te beschermen. U werd vervolgens gedurende vijf dagen gemarteld en ondervraagd, maar u bleef zwijgen. Op de vijfde dag werd u wakker in het militair hospitaal. U had pijn, en er werd u verteld dat u een operatie aan uw rug zou moeten ondergaan. Deze vond echter niet plaats, aangezien u drie dagen later met behulp van een collega van uw echtgenoot kon ontsnappen. Hij bracht u naar een huis, waar collega's van uw man u opwachtten. Zij vertelden dat uw echtgenoot was gestorven tijdens het laatste wapentransport, en dat u ook gevaar liep in Angola.

De baas van uw man, majoor E., en zijn collega's namen het besluit dat u Angola diende te verlaten, en organiseerden uw vlucht. E. financierde uw reis. Op 17 december 2024, verliet u Angola, samen met smokkelaar P. en met behulp van valse reisdocumenten, en kwam u naar België, waar u op 19 december 2024 een verzoek om internationale bescherming indiende.

In juni 2025, kwam de politie bij uw zussen informeren naar u.

Ter staving van uw verzoek, legt u volgende documenten neer: (1) attest van psychologische opvolging; (2) een attest van vastgestelde objectieve en subjectieve letsels; en (3) attest van een botscan.

B. Motivering

*Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal bepaalde **bijzondere procedurele noden** in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.*

U legt drie attesten neer (zie groene map). Het eerste attest bevat een opsomming van objectieve (zwelling ter hoogte van staartbeetje, nood aan botscan) en subjectieve letsels (chronische pijn en PTSD). Het tweede attest werd opgemaakt door 'S.E.' ter staving van uw psychologische opvolging in het kader van meegemaakte gebeurtenissen in uw land van herkomst, in het bijzonder met uw rouwproces. Het derde attest bevat de resultaten van een botscan, waarbij een ontwrichting wordt opgemerkt van het staartbeentje. In de attesten worden geen concrete steunmaatregelen aangehaald.

Om op passende wijze aan uw psychologische toestand tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal.

Bij aanvang van uw eerste persoonlijke onderhoud, werd er geïnformeerd naar hoe u zich voelde op dat moment: "in de mate van het mogelijke gaat het goed met mij" (zie notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 04/08/2025, hierna NPO, p. 2). De Protection Officer heeft daarop geïnformeerd naar uw huidige medische en psychologische behandeling. U gaf aan dat u de ontstekingsremmer Naproxen nam, dat uw orthopedist heeft gezegd dat er geen ontsteking meer is, maar dat u de behandeling mocht verderzetten. Uw staartbeentje zou wel nog niet correct staan. U heeft op dat moment geen bijwerkingen van de medicatie (NPO, p. 2; opmerkingen bij de notities per email d.d. 21/08/2025). U legde ook een attest neer van psychologische opvolging bij de vzw S.E.. U gaf aan tweemaal per maand bij uw psycholoog langs te gaan (NPO, p. 2-3). Na dit te overlopen, heeft de Protection Officer u gevraagd of u zich in staat voelde om het interview te houden, waarop u bevestigend antwoordt (NPO, p. 3). Het interview werd daarop uitgebreid toegelicht, inclusief dat er een pauze werd voorzien en dat u steeds kon vragen voor bijkomende pauzes indien u dit nodig achtte (NPO, p. 3-7).

U werd op sommige momenten tijdens het gehoor emotioneel, waarop de Protection Officer zich empathisch opstelde, en het interview steeds kon worden verdergezet (NPO, p. 13, 16, 28, 29). U heeft ook gevraagd om een additionele pauze omdat u zich niet goed voelde, wat werd gepland. Bij het hervatten van het interview, bevestigde u dat u zich in staat voelde om het interview verder te zetten (NPO, p. 24). Op een bepaald moment had u pijn in uw rug, waardoor u schuifelde op uw stoel. De Protection Officer moedigde u daarop aan om, indien de pijn hiermee zou verlichten, recht te staan / te wandelen, wat u deed. U stemde ermee in dat de Protection Officer u ondertussen nog een aantal vragen stelde (NPO, p. 38-39). Uw advocaat bedankte ook zelf de Protection Officer voor het verloop van het interview (NPO, p. 42). U gaf zelf ook aan dat u zowel de Protection Officer als de tolk goed heeft begrepen, en u alle redenen heeft kunnen aanhalen voor uw verzoek om internationale bescherming (NPO, p. 41).

Gelet op voorgaande vaststellingen in combinatie met een globale lezing van uw persoonlijk onderhoud, kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Bij terugkeer vreest u verdere vervolging door de politie, omwille van uw man zijn betrokkenheid bij wapensmokkel naar FLEC/Cabinda. Daarnaast vreest u ook dat uw familie zou worden vervolgd omwille van uw problemen (NPO, p. 26-27).

Afgaande op uw verklaringen is het CGVS niet overtuigd van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in uw hoofde.

1. Uw verklaringen over uw reisweg overtuigen niet.

- U verklaart dat uw vlucht uit Angola werd beslist en geregeld door majoor E. en de collega's van uw man. U deed zelf niets. U kan over deze personen amper informatie verschaffen, zie argument infra (NPO, p. 12-14).

- Bij DVZ verklaarde u niet de naam van de smokkelaar te kennen (Verklaring DVZ d.d. 08/07/2025, hierna DVZV, p. 11) – terwijl u op het CGVS plots wel kan zeggen dat zijn naam P. was, geen volledige naam (NPO, p. 14).

- U bent gereisd met valse documenten, maar weet niet onder welke identiteitsgegevens (NPO, p. 14, 29; DVZV, p. 11).

- U geeft zelf ook aan dat u in het bezit was van een Angolees paspoort, reeds een tijd (NPO, p. 11). U stelt echter nooit buiten Angola te hebben gereisd, noch enig plan hiertoe te hebben gehad (NPO, p. 11-12). U gevraagd wat de reden was om het paspoort te bekomen, geeft u aan: "dat was gewoon om één toe te voegen aan mijn documenten, in het geval dat er ooit een noodgeval zou zijn." Gevraagd of er een reden was om te denken dat er een noodgeval zou zijn, antwoordt u ontkennend, maar dat het nooit teveel is om een extra document te hebben (NPO, p. 12). Een paspoort is een reisdocument.

Het is weinig aannemelijk dat u Angola zou verlaten met behulp van valse reisdocumenten, maar niet zou weten onder welke identiteit u reisde. U kon immers niet uitsluiten dat u hierover zou worden bevraagd bij de grenscontrole in de Schengenzone (zie blauwe map). Het vermoeden rijst dan ook dat u met uw eigen documenten Angola heeft verlaten, wat uw vrees ten opzichte van de Angolese autoriteiten ondergraaft.

2. Verscheidene aspecten van uw relaas zijn weinig aannemelijk, wat de geloofwaardigheid van uw relaas in twijfel plaatst.

- Het is weinig aannemelijk dat uw echtgenoot zonder enig voorafgaand politiek engagement (NPO, p. 39) en zonder deel uit te maken van het FLEC (NPO, p. 22) zomaar opeens wapens zou beginnen smokkelen om zijn provincie te helpen (NPO, p. 29), noch dat majoor E. hem dit voorstel deed louter omdat ze van dezelfde provincie waren (NPO, p. 30).

- Uw houding en uw handelen omtrent de illegale activiteiten van uw echtgenoot zijn weinig aannemelijk. U was van bij aanvang op de hoogte van de wapensmokkel, en keurde dit af. U confronteerde hem hier ook mee, maar hij stelde dat u hem diende te laten. U deed geen aangifte, noch heeft u het op een andere manier proberen stoppen. U nam ook geen enkele stap om uzelf te beschermen. U gevraagd waarom u het huis niet heeft verlaten, stelt u dat uw vader aanvankelijk niet akkoord was met jullie huwelijk, dus u vond het daarom niet logisch om terug te keren naar uw ouderlijke woning (NPO, p. 33). Uw handelen omtrent deze wapensmokkel is an sich al weinig aannemelijk. Het komt echter nog meer onder druk te staan wanneer u aangeeft dat u uw echtgenoot wél een ultimatum heeft gegeven in verband met zijn impotentie, en u bereid was hierom om te scheiden (NPO, p. 21). Dat u zich met betrekking tot illegale wapensmokkel dan zo meegaand zou opstellen is weinig coherent.

- Het is weinig coherent dat uw echtgenoot u buiten de kamer met de wapens wilde houden (omdat u dan minder gevaar liep), maar tegelijkertijd u hier wel bepaalde zaken over vertelde én de wapens thuis bij jullie stockeerde, wat op zich een ernstig gevaar voor u inhoudt. U werd hiermee ook geconfronteerd, maar kon geen dienstige verschoning geven (NPO, p. 32-33).

- Het is weinig aannemelijk dat u stelt dat op het moment van uw arrestatie, wetende dat uw man bezig was met illegale wapensmokkel én er wapens in het huis aanwezig waren, het niet 'in u opkwam' dat dit de aanleiding was van de arrestatie (NPO, p. 34).

- Het is weinig aannemelijk dat de politie u niet zou inlichten over de dood van uw echtgenoot, om u te ontwrichten. U geeft zelf ook aan dat u zweeg om uw echtgenoot te beschermen (NPO, p. 28, 29).

- Het is ook weinig aannemelijk dat u, in het licht van de beweerde foltering, niet enige informatie zou hebben gegeven aan de politie (NPO, p. 28, 29, 36). Zo had u bijvoorbeeld ook naar de majoor kunnen verwijzen, in plaats van uw echtgenoot.

- Het is weinig aannemelijk dat indien de politie u op intensieve wijze zou zoeken en vervolgen, dat zij pas in juni 2025 – dus, zeven maanden na uw ontsnapping – bij uw familie zouden informeren naar u (NPO, p. 8-9).

3. U blijkt onwetend over kernelementen van uw asielrelaas. Het is niet aannemelijk dat u deze informatie niet kan verschaffen. Immers, u zou hiervan al op de hoogte moeten geweest zijn, of minsten achteraf naar hebben geïnformeerd. Uw onwetendheid/desinteresse ondermijnt de geloofwaardigheid van uw problemen.

- **U blijkt compleet onwetend over E. – nochtans een centraal figuur in uw asielrelaas.** U gevraagd om over hem te vertellen, komt u niet verder dan “ik heb weinig informatie over deze persoon, want altijd wanneer ik aan mijn echtgenoot vroeg over hem, dan zei hij altijd hoe minder ik wist hoe beter dat zou zijn voor mijn veiligheid. Het enige dat ik weet is dat hij mijn man vroeg om de wapens te transporteren om zo zijn provincie te helpen” (NPO, p. 27). U kent niet zijn volledige naam (NPO, p. 13, 30).

- **U blijkt compleet onwetend over de collega's van uw echtgenoot – ook centrale figuren in uw asielrelaas.** U kan echter enkel stellen dat het ‘officiële’ van het Angolese leger waren, en herinnert zich enkel nog voornamen van twee personen: J. en M. – u leefde ook één maand samen met M. toen u ondergedoken was. U kent geen andere namen, weet niet wat hun functie was in het Angolese leger, en weet ook niet of zij daar nog steeds werkzaam zijn (NPO, p. 12-14).

- **U blijkt slechts summier op de hoogte van het FLEC,** en komt niet verder dan de volledige naam en “dat het een beweging is die ontstaan is in Cabinda en dat die bestaan uit mensen die strijden voor de onafhankelijkheid van Cabinda.” (NPO, p. 22). Men zou verwachten dat u hieromtrent toch meer informatie heeft opgezocht, bijvoorbeeld op het moment dat uw man zich inliet met illegale activiteiten om deze groepering te ondersteunen, of na uw arrestatie en marteling, of op het moment dat er beslist werd dat u hiervoor uw land definitief zou moeten ontvluchten.

- U weet niet in welke wijk u ondergedoken zat (NPO, p. 28).

- Aanvankelijk stelt u dat uw zussen niet meer in het ouderlijke huis woonden na de bedreiging. U stelt “ze hebben gezegd dat ze in een huis van een oom wonen, maar ze hebben me niet meer informatie gegeven.” U geeft daarop aan dat u zich niet goed voelt, en even wenst te pauzeren (NPO, p. 24). Na deze pauze, wordt u gevraagd naar uw ouders. U stelt dat “voor zover ik weet” wonen ze nu ook in het huis van de oom. Gevraagd waar deze oom woont, stelt u de wijk niet te kennen. Gevraagd wie de oom is, stelt u nu dat het geen oom is, maar dat u “denkt” dat het een vriend van uw vader is. U verklaart dan dat u heeft gevraagd waar ze verbleven, maar dat ze dit niet hebben gezegd omdat het te gevaarlijk is, omdat u wordt gezocht (NPO, p. 24-25). Het is weinig aannemelijk dat ze u wél zouden zeggen dat ze zijn ondergedoken én dat het bij een vriend van uw vader was, maar niet de wijk willen vernoemen.

U voert een aantal malen aan ter verschoning van uw beperkte kennis dat uw man deze zaken voor u verborgen hield om u niet in gevaar te brengen (e.g. NPO, p. 16, 32, 39). De verschoning gaat echter niet op in het licht van de andere verklaringen. U verklaart dat u en uw echtgenoot een goede relatie hadden (NPO, p. 16). U was van bij aanvang op de hoogte van het wapentransport, omdat “we elkaar heel goed kennen en we elkaar hebben leren kennen in 2020 en hij vertelde mij altijd over al zijn projecten” (NPO, p. 19, 28, 29). U blijkt ook op de hoogte van de praktische regeling van het wapentransport (NPO, p. 30). Het strookt dan ook niet dat hij over andere elementen plots niets meer zou willen zeggen om u te beschermen, hetgeen wordt bestendigd door uw verklaring dat hij ook de wapens in jullie woning stockeerde (NPO, p. 31-32).

4. Tot slot, bent u ook inconsistent over uw schoonouders – gezien zij gelinkt zijn aan de herkomst van uw echtgenoot vormt het ook een belangrijk element in uw asielrelaas. Bij DVZ heeft u verklaard dat u noch de naam van uw schoonouders kende, noch hun verblijfplaats. U kon enkel zeggen dat zij waren geboren in Cabinda (DVZ-V, p. 8) – hetgeen weinig aannemelijk is aangezien jullie elkaar leerden kennen in 2020, en in april 2022 huwden (NPO, p. 16-17) én samenwoonden (NPO, p. 23). Op het CGVS kon u plots wel hun namen opgeven, alsook dat zij woonachtig zijn in Cabinda (NPO, p. 17). U verklaart dat hij acht broer en vier zussen heeft, maar u hen niet allemaal kent (NPO, p. 17-18).

5. Tot slot, doet het CGVS nog een opmerkelijke vaststelling over uw Facebookaccount, wat opnieuw doet vermoeden dat u elementen probeert achter te houden.

Het CGVS doet ook nog volgende opvallende vaststellingen in verband met uw Facebook-account (NPO, p. 10). Hierop staat dat u woonachtig bent in Benfica, terwijl u op het CGVS aangaf steeds te hebben gewoond in Boa Esperança in Cacuaco (NPO, p. 22-23). Hiermee geconfronteerd, ontkent u dat dit op uw Facebookaccount staat. Door de Protection Officer erop gewezen dat het weldegelijk op uw profiel staat én u het profiel opnieuw toont, antwoordt u nu dat u dat er maar gewoon heeft opgezet. Door de Protection Officer gevraagd wie ‘C.M.G.’ is, stelt u dit niet te weten. Nogmaals gevraagd of u haar kent, stelt u dit niet te weten. U gevraagd of u dit misschien bent, roept u ‘nee.’ Geconfronteerd dat deze naam in de adresregel van uw Facebookaccount staat, antwoordt u dat dat niet het geval is. De Protection Officer antwoordt dat het weldegelijk het geval is, waarop u nogmaals antwoordt ‘nee.’ De Protection Officer stelt daarop nogmaals dat deze naam wél in de adresregel staat en toont u dit, waarop u nu plots stelt: “omdat dat vroeger een profiel was van iemand anders, van een vriendin, en op het moment dat die mij suggereerde om dat ook te gebruiken, Facebook, ik moest een account aanmaken en ik wist niet hoe dat te doen. Dan zei ze me dat ik een account van haar mocht gebruiken. Dan heb ik die andere naam niet meer gebruikt. (...)” (NPO, p. 40-41). U voegt vervolgens nog aan toe dat u niet wist dat zij deze naam had gebruikt, en dat u had gevraagd aan haar om uw naam erop te zetten (NPO, p. 41-42). Het CGVS ziet niet in waarom u eerst deze vaststellingen ontkent, om dan vervolgens plots met een verklaring te komen. Ook uw advocaat pikte nog in op het Facebookprofiel. Hij voert aanvankelijk aan dat het een blanco Facebookprofiel betreft en stelt in

vraag in welke mate het een bewijs van identiteit is. De Protection Officer wijst hem er vervolgens op dat u zelf heeft bevestigd dat het uw Facebookprofiel is. Hij argumenteert vervolgens dat hij niet inziet waarom u vrijwillig een Facebookprofiel zou aanvoeren indien u iets zou willen verbergen (NPO, p. 42), hetgeen geen dienstig argument is.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen, in het bijzonder het vermoeden dat u met uw eigen Angolese documenten bent gereisd én uw weinig aannemelijke verklaringen omtrent de vervolgingsfeiten én uw onwetendheid omtrent verscheidene kernelementen van uw relaas, maakt dat in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

Met betrekking tot de neergelegde medische en psychologische attesten wenst het CGVS nog te benadrukken dat in de mate dat er in deze attesten zou worden gerefereerd naar uw vluchtrelaas, dat psychologen, psychiaters en artsen vaststellingen kunnen doen met betrekking tot de (mentale) gezondheid van een patiënt. De vaststelling van een psycholoog, psychiater of arts die een persoon behandelt voor problemen met zijn/ haar (geestelijke) gezondheid, bevat een weergave van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en van de mogelijke oorzaak ervan. Evenwel is een psycholoog, psychiater of arts bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten afhankelijk van hetgeen zijn patiënt hem verklaart. Rekening houdend met hun bevindingen kunnen psychologen, psychiaters en artsen daarbij weliswaar vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen psychische aandoening, maar zij kunnen nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waardoor de ingeroepen klachten ontstonden. Evenmin kan hieruit een exclusief causaal verband worden afgeleid. Een medisch attest geeft dan ook geen uitsluitel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld en volstaat op zich niet om het vluchtrelaas aannemelijk te maken. Zulke attesten kunnen bijgevolg niet als alleenstaand worden gezien binnen een beschermingsverzoek, maar maken deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Het gewicht dat hieraan wordt gegeven, moet worden bepaald binnen dit geheel. Deze documenten zijn niet in staat om bovenstaande conclusies te wijzigen.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 12 augustus 2025. De opmerkingen die u formuleerde hebben voornamelijk betrekking op kleine inhoudelijke aanpassingen en spellingsfouten. Er werd met uw opmerkingen rekening gehouden, maar deze zijn niet van dien aard dat ze ander licht werpen op bovenstaande beoordeling.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Het verzoekschrift

2.1. In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 51/2, 57/6/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 7 en 8 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van "het beginsel van behoorlijk bestuur die tegenpartij ertoe verplicht een beslissing met kennis van zaken te nemen" en van "het algemene rechtsbeginsel dat overmacht erkent in het administratief recht (vgl. artikel 5.226 van het Burgerlijk Wetboek, voorheen de artikelen 1147 en 1148 van het Burgerlijk Wetboek)".

2.2. Verzoekster betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zij wel degelijk nood heeft aan internationale bescherming.

Verzoekster vraagt in hoofdorde om haar als vluchteling te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek.

3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg

uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers om internationale bescherming daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen

waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

5. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/9, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk."

5.2. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat: "Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal bepaalde **bijzondere procedurele noden** in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

U legt drie attesten neer (zie groene map). Het eerste attest bevat een opsomming van objectieve (zwelling ter hoogte van staartbeentje, nood aan botscan) en subjectieve letsels (chronische pijn en PTSD). Het tweede attest werd opgemaakt door 'S.E.' ter staving van uw psychologische opvolging in het kader van meegemaakte gebeurtenissen in uw land van herkomst, in het bijzonder met uw rouwproces. Het derde attest bevat de resultaten van een botscan, waarbij een ontwrichting wordt opgemerkt van het staartbeentje. In de attesten worden geen concrete steunmaatregelen aangehaald.

Om op passende wijze aan uw psychologische toestand tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal.

Bij aanvang van uw eerste persoonlijke onderhoud, werd er geïnformeerd naar hoe u zich voelde op dat moment: "in de mate van het mogelijke gaat het goed met mij" (zie notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 04/08/2025, hierna NPO, p. 2). De Protection Officer heeft daarop geïnformeerd naar uw huidige medische en psychologische behandeling. U gaf aan dat u de ontstekingsremmer Naproxen nam, dat uw orthopedist heeft gezegd dat er geen ontsteking meer is, maar dat u de behandeling mocht verderzetten. Uw staartbeentje zou wel nog niet correct staan. U heeft op dat moment geen bijwerkingen van de medicatie (NPO, p. 2; opmerkingen bij de notities per email d.d. 21/08/2025). U legde ook een attest neer van psychologische opvolging bij de vzw S.E.. U gaf aan tweemaal per maand bij uw psycholoog langs te gaan (NPO, p. 2-3). Na dit te overlopen, heeft de Protection Officer u gevraagd of u zich in staat voelde om het interview te houden, waarop u bevestigend antwoordt (NPO, p. 3). Het interview werd daarop uitgebreid toegelicht, inclusief dat er een pauze werd voorzien en dat u steeds kon vragen voor bijkomende pauzes indien u dit nodig achtte (NPO, p. 3-7).

U werd op sommige momenten tijdens het gehoor emotioneel, waarop de Protection Officer zich empathisch opstelde, en het interview steeds kon worden verdergezet (NPO, p. 13, 16, 28, 29). U heeft ook gevraagd om een additionele pauze omdat u zich niet goed voelde, wat werd gepland. Bij het hervatten van het interview, bevestigde u dat u zich in staat voelde om het interview verder te zetten (NPO, p. 24). Op een bepaald moment had u pijn in uw rug, waardoor u schuifelde op uw stoel. De Protection Officer moedigde u daarop aan om, indien de pijn hiermee zou verlichten, recht te staan / te wandelen, wat u deed. U stemde ermee in dat de Protection Officer u ondertussen nog een aantal vragen stelde (NPO, p. 38-39). Uw advocaat bedankte ook zelf de Protection Officer voor het verloop van het interview (NPO, p. 42). U gaf zelf ook aan dat u zowel de Protection Officer als de tolk goed heeft begrepen, en u alle redenen heeft kunnen aanhalen voor uw verzoek om internationale bescherming (NPO, p. 41).

Gelet op voorgaande vaststellingen in combinatie met een globale lezing van uw persoonlijk onderhoud, kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen."

Deze motieven worden door verzoekster niet op dienstige wijze betwist. Waar in het verzoekschrift wordt gesteld dat geen rekening werd gehouden met verzoeksters kwetsbaarheid, *“noch in de wijze van ondervraging, noch in de analyse van de verklaringen”*, en dat het *“volledig stilzwijgen van het CGVS op dit punt”* een motiveringsgebrek uitmaakt, dient erop gewezen dat uit de hiervoor aangehaalde motieven uit de bestreden beslissing blijkt dat wel degelijk met verzoeksters kwetsbaarheid rekening werd gehouden en dat haar steunmaatregelen in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet werden toegekend. Verder wordt in het verzoekschrift betoogd dat het niet aan de opstellers van de voorgelegde attesten is om concrete steunmaatregelen op te sommen. Waar kan worden aangenomen dat het inderdaad niet aan een arts en/of psycholoog toekomt om in alle gevallen een precieze omschrijving te geven van noodzakelijk geachte steunmaatregelen in het kader van een persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van hun patiënt, kunnen zij hierover wel degelijk enige toelichting verschaffen, *quod non in casu*. Hoe dan ook, aan verzoekster werden wel degelijk steunmaatregelen verleend, die verder gingen dan *“een algemene pauzemogelijkheid”*. Verzoekster voert aan dat *“substantiële aanpassingen zoals een tragere bevraging, opsplitsing of verplaatsing van het gehoor, en de inzet van trauma-sensitieve technieken of psychologische ondersteuning”* vereist was. Uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt evenwel dat de *protection officer* tijdens het persoonlijk onderhoud wel degelijk rekening hield met verzoeksters emotionele toestand tijdens dit onderhoud, dat zij een extra pauze vroeg en kreeg, dat zij kon rondlopen omdat zij niet comfortabel kon blijven zitten en dat zij reeds psychologische begeleiding krijgt. Verder kan niet aan de *protection officer* worden verweten dat hij of zij verzoeksters mogelijkheden om het persoonlijk onderhoud te ondergaan anders zou inschatten wanneer zij zelf aangeeft in staat te zijn om het persoonlijk onderhoud te ondergaan en haar advocaat hem of haar op het einde van het onderhoud bedankte voor de wijze waarop het onderhoud werd gevoerd; een *protection officer* kan immers geen gedachten lezen. Het was aan verzoekster en/of haar advocaat om duidelijk aan te geven dat zij het persoonlijk onderhoud niet op een normale wijze kon ondergaan omwille van haar mentale en/of fysieke problemen, doch zij gaven het tegenovergestelde aan. In deze context is het geheel onredelijk om *post factum* te beweren dat er aan verzoekster onvoldoende steunmaatregelen zouden zijn verleend. Verzoekster laat in haar verzoekschrift overigens na concreet te duiden op welke wijze de door haar aangehaalde *“substantiële aanpassingen”* volgens haar een ander licht zouden werpen op het verloop van het persoonlijk onderhoud en/of waar er hierdoor een verkeerde of gebrekkige inschatting van haar bijzondere procedurele noden zou zijn voorgekomen. Zij beperkt zich tot het verwijzen naar haar vluchtrelaas in het algemeen, doch hiermee toont zij geenszins aan dat zij omwille van een gebrek aan (afdoende) steunmaatregelen niet (afdoende) de kans had om dit vluchtrelaas op een coherente, doorleefde, gedetailleerde en geloofwaardige wijze uiteen te zetten. Ook in de opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud die aan het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werden overgemaakt, werd niets aangevoerd over een gebrek aan steunmaatregelen tijdens het persoonlijk onderhoud.

Gelet op voorgaande, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat er mag worden van uitgegaan dat verzoeksters rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat zij kan voldoen aan haar verplichtingen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Verzoekster verklaart de Angolese autoriteiten te vrezen omwille van de betrokkenheid van haar echtgenoot bij wapentransporten voor het FLEC. Voor de samenvatting van verzoeksters vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting door verzoekster niet wordt betwist.

6.2. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Er kan inderdaad geen geloof worden gehecht aan verzoeksters vluchtrelaas. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal op goede gronden als volgt:

“1. Uw verklaringen over uw reisweg overtuigen niet.

- *U verklaart dat uw vlucht uit Angola werd beslist en geregeld door majoor E. en de collega's van uw man. U deed zelf niets. U kan over deze personen amper informatie verschaffen, zie argument infra (NPO, p. 12-14).*
- *Bij DVZ verklaarde u niet de naam van de smokkelaar te kennen (Verklaring DVZ d.d. 08/07/2025, hierna DVZV, p. 11) – terwijl u op het CGVS plots wel kan zeggen dat zijn naam P. was, geen volledige naam (NPO, p. 14).*
- *U bent gereisd met valse documenten, maar weet niet onder welke identiteitsgegevens (NPO, p. 14, 29; DVZV, p. 11).*

- U geeft zelf ook aan dat u in het bezit was van een Angolees paspoort, reeds een tijd (NPO, p. 11). U stelt echter nooit buiten Angola te hebben gereisd, noch enig plan hiertoe te hebben gehad (NPO, p. 11-12). U gevraagd wat de reden was om het paspoort te bekomen, geeft u aan: "dat was gewoon om één toe te voegen aan mijn documenten, in het geval dat er ooit een noodgeval zou zijn." Gevraagd of er een reden was om te denken dat er een noodgeval zou zijn, antwoordt u ontkennend, maar dat het nooit teveel is om een extra document te hebben (NPO, p. 12). Een paspoort is een reisdocument.

Het is weinig aannemelijk dat u Angola zou verlaten met behulp van valse reisdocumenten, maar niet zou weten onder welke identiteit u reisde. U kon immers niet uitsluiten dat u hierover zou worden bevraagd bij de grenscontrole in de Schengenzone (zie blauwe map). Het vermoeden rijst dan ook dat u met uw eigen documenten Angola heeft verlaten, wat uw vrees ten opzichte van de Angolese autoriteiten ondergraaft.

2. Verscheidene aspecten van uw relaas zijn weinig aannemelijk, wat de geloofwaardigheid van uw relaas in twijfel plaatst.

- Het is weinig aannemelijk dat uw echtgenoot zonder enig voorafgaand politiek engagement (NPO, p. 39) en zonder deel uit te maken van het FLEC (NPO, p. 22) zomaar opeens wapens zou beginnen smokkelen om zijn provincie te helpen (NPO, p. 29), noch dat majoor E. hem dit voorstel deed louter omdat ze van dezelfde provincie waren (NPO, p. 30).
- Uw houding en uw handelen omtrent de illegale activiteiten van uw echtgenoot zijn weinig aannemelijk. U was van bij aanvang op de hoogte van de wapensmokkel, en keurde dit af. U confronteerde hem hier ook mee, maar hij stelde dat u hem diende te laten. U deed geen aangifte, noch heeft u het op een andere manier proberen stoppen. U nam ook geen enkele stap om uzelf te beschermen. U gevraagd waarom u het huis niet heeft verlaten, stelt u dat uw vader aanvankelijk niet akkoord was met jullie huwelijk, dus u vond het daarom niet logisch om terug te keren naar uw ouderlijke woning (NPO, p. 33). Uw handelen omtrent deze wapensmokkel is an sich al weinig aannemelijk. Het komt echter nog meer onder druk te staan wanneer u aangeeft dat u uw echtgenoot wél een ultimatum heeft gegeven in verband met zijn impotentie, en u bereid was hierom om te scheiden (NPO, p. 21). Dat u zich met betrekking tot illegale wapensmokkel dan zo meegaand zou opstellen is weinig coherent.
- Het is weinig coherent dat uw echtgenoot u buiten de kamer met de wapens wilde houden (omdat u dan minder gevaar liep), maar tegelijkertijd u hier wel bepaalde zaken over vertelde én de wapens thuis bij jullie stockeerde, wat op zich een ernstig gevaar voor u inhoudt. U werd hiermee ook geconfronteerd, maar kon geen dienstige verschoning geven (NPO, p. 32-33).
- Het is weinig aannemelijk dat u stelt dat op het moment van uw arrestatie, wetende dat uw man bezig was met illegale wapensmokkel én er wapens in het huis aanwezig waren, het niet 'in u opkwam' dat dit de aanleiding was van de arrestatie (NPO, p. 34).
- Het is weinig aannemelijk dat de politie u niet zou inlichten over de dood van uw echtgenoot, om u te ontwichten. U geeft zelf ook aan dat u zweeg om uw echtgenoot te beschermen (NPO, p. 28, 29).
- Het is ook weinig aannemelijk dat u, in het licht van de beweerde foltering, niet enige informatie zou hebben gegeven aan de politie (NPO, p. 28, 29, 36). Zo had u bijvoorbeeld ook naar de majoor kunnen verwijzen, in plaats van uw echtgenoot.
- Het is weinig aannemelijk dat indien de politie u op intensieve wijze zou zoeken en vervolgen, dat zij pas in juni 2025 – dus, zeven maanden na uw ontsnapping – bij uw familie zouden informeren naar u (NPO, p. 8-9).

3. U blijkt onwetend over kernelementen van uw asielrelaas. Het is niet aannemelijk dat u deze informatie niet kan verschaffen. Immers, u zou hiervan al op de hoogte moeten geweest zijn, of minsten achteraf naar hebben geïnformeerd. Uw onwetendheid//desinteresse ondermijnt de geloofwaardigheid van uw problemen.

- **U blijkt compleet onwetend over E. – nochtans een centraal figuur in uw asielrelaas.** U gevraagd om over hem te vertellen, komt u niet verder dan "ik heb weinig informatie over deze persoon, want altijd wanneer ik aan mijn echtgenoot vroeg over hem, dan zei hij altijd hoe minder ik wist hoe beter dat zou zijn voor mijn veiligheid. Het enige dat ik weet is dat hij mijn man vroeg om de wapens te transporteren om zo zijn provincie te helpen" (NPO, p. 27). U kent niet zijn volledige naam (NPO, p. 13, 30).
- **U blijkt compleet onwetend over de collega's van uw echtgenoot – ook centrale figuren in uw asielrelaas.** U kan echter enkel stellen dat het 'officiële' van het Angolese leger waren, en herinnert zich enkel nog voornamen van twee personen: J. en M. – u leefde ook één maand samen met M. toen u ondergedoken was. U kent geen andere namen, weet niet wat hun functie was in het Angolese leger, en weet ook niet of zij daar nog steeds werkzaam zijn (NPO, p. 12-14).
- **U blijkt slechts summier op de hoogte van het FLEC,** en komt niet verder dan de volledige naam en "dat het een beweging is die ontstaan is in Cabinda en dat die bestaan uit mensen die strijden voor de onafhankelijkheid van Cabinda." (NPO, p. 22). Men zou verwachten dat u hieromtrent toch meer informatie heeft opgezocht, bijvoorbeeld op het moment dat uw man zich inliet met illegale activiteiten om deze groepering te ondersteunen, of na uw arrestatie en marteling, of op het moment dat er beslist werd dat u hiervoor uw land definitief zou moeten ontvluchten.
- U weet niet in welke wijk u ondergedoken zat (NPO, p. 28).

- Aanvankelijk stelt u dat uw zussen niet meer in het ouderlijke huis woonden na de bedreiging. U stelt “ze hebben gezegd dat ze in een huis van een oom wonen, maar ze hebben me niet meer informatie gegeven.” U geeft daarop aan dat u zich niet goed voelt, en even wenst te pauzeren (NPO, p. 24). Na deze pauze, wordt u gevraagd naar uw ouders. U stelt dat “voor zover ik weet” wonen ze nu ook in het huis van de oom. Gevraagd waar deze oom woont, stelt u de wijk niet te kennen. Gevraagd wie de oom is, stelt u nu dat het geen oom is, maar dat u “denkt” dat het een vriend van uw vader is. U verklaart dan dat u heeft gevraagd waar ze verbleven, maar dat ze dit niet hebben gezegd omdat het te gevaarlijk is, omdat u wordt gezocht (NPO, p. 24-25). Het is weinig aannemelijk dat ze u wél zouden zeggen dat ze zijn ondergedoken én dat het bij een vriend van uw vader was, maar niet de wijk willen vernoemen.

U voert een aantal malen aan ter verschoning van uw beperkte kennis dat uw man deze zaken voor u verborgen hield om u niet in gevaar te brengen (e.g. NPO, p. 16, 32, 39). De verschoning gaat echter niet op in het licht van de andere verklaringen. U verklaart dat u en uw echtgenoot een goede relatie hadden (NPO, p. 16). U was van bij aanvang op de hoogte van het wapentransport, omdat “we elkaar heel goed kennen en we elkaar hebben leren kennen in 2020 en hij vertelde mij altijd over al zijn projecten” (NPO, p. 19, 28, 29). U blijkt ook op de hoogte van de praktische regeling van het wapentransport (NPO, p. 30). Het strookt dan ook niet dat hij over andere elementen plots niets meer zou willen zeggen om u te beschermen, hetgeen wordt bestendigd door uw verklaring dat hij ook de wapens in jullie woning stockeerde (NPO, p. 31-32).

[...]

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen, in het bijzonder het vermoeden dat u met uw eigen Angolese documenten bent gereisd én uw weinig aannemelijke verklaringen omtrent de vervolgingsfeiten én uw onwetendheid omtrent verscheidene kernelementen van uw relaas, maakt dat in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

Met betrekking tot de neergelegde medische en psychologische attesten wenst het CGVS nog te benadrukken dat in de mate dat er in deze attesten zou worden gerefereerd naar uw vluchtrelaas, dat psychologen, psychiaters en artsen vaststellingen kunnen doen met betrekking tot de (mentale) gezondheid van een patiënt. De vaststelling van een psycholoog, psychiater of arts die een persoon behandelt voor problemen met zijn/ haar (geestelijke) gezondheid, bevat een weergave van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en van de mogelijke oorzaak ervan. Evenwel is een psycholoog, psychiater of arts bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten afhankelijk van hetgeen zijn patiënt hem verklaart. Rekening houdend met hun bevindingen kunnen psychologen, psychiaters en artsen daarbij weliswaar vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen psychische aandoening, maar zij kunnen nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waardoor de ingeroepen klachten ontstonden. Evenmin kan hieruit een exclusief causaal verband worden afgeleid. Een medisch attest geeft dan ook geen uitsluitel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld en volstaat op zich niet om het vluchtrelaas aannemelijk te maken. Zulke attesten kunnen bijgevolg niet als alleenstaand worden gezien binnen een beschermingsverzoek, maar maken deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Het gewicht dat hieraan wordt gegeven, moet worden bepaald binnen dit geheel. Deze documenten zijn niet in staat om bovenstaande conclusies te wijzigen.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 12 augustus 2025. De opmerkingen die u formuleerde hebben voornamelijk betrekking op kleine inhoudelijke aanpassingen en spellingsfouten. Er werd met uw opmerkingen rekening gehouden, maar deze zijn niet van dien aard dat ze ander licht werpen op bovenstaande beoordeling.”

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft.

De Raad stelt vast dat verzoekster er in onderhavig verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. In wezen blijft zij slechts steken in het louter volharden in haar ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontcrachten.

Waar verzoekster doorheen haar verzoekschrift een beeld schetst van zichzelf als een Angolese vrouw die onder een cultuur van angst en onderdrukking leefde, waardoor zij door haar echtgenoot werd gedomineerd, geen vragen kon stellen, van hem afhankelijk was en geen reële handelingsvrijheid had, zodat zij verschillende zaken niet kan weten en haar gedrag moet worden beschouwd als een vorm van overleven,

kan zij allerminst worden geloofd. Tijdens haar persoonlijk onderhoud verklaarde verzoekster immers dat zij een goede relatie had met haar echtgenoot en dat hij sommige zaken voor haar verzweeg om haar te beschermen, hetgeen op zich geenszins aantoonde dat er sprake was van macht, angst en afhankelijkheid. Dit klemde des te meer daar zij ter terechtzitting verklaarde dat zij druk op haar echtgenoot trachtte uit te oefenen opdat hij met zijn opdracht van wapentransport zou stoppen. Dat verzoekster in haar verzoekschrift *post factum* opeens op de proppen komt met een verhaal over een repressief huwelijksleven waarin zij de mogelijkheid niet had om haar echtgenoot vragen te stellen, zij van hem afhankelijk was en zij in angst voor hem leefde, doet dan ook in ernstige mate afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas. Zij tracht aldus immers haar vluchtrelaas aan te dikken teneinde op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Dergelijk verweer is geenszins ernstig, aangezien zij zowel tijdens haar persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen als ter terechtzitting duidelijk maakte dat zij een goede relatie had met haar echtgenoot en dat zij hem wel degelijk probeerde te beïnvloeden. In zoverre verzoekster dan ook verwijst naar deze voorgehouden huwelijkse context van angst, macht, onderdrukking en afhankelijkheid van en door haar echtgenoot, slaagt zij er niet in om op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen.

Gezien de voorgaande vaststelling, kan dan ook wel degelijk van verzoekster worden verwacht dat zij zich over de kernelementen van haar vluchtrelaas terdege tracht te (laten) informeren. In de bestreden beslissing worden evenwel een heel aantal elementen aangehaald waarover verzoeksters kennis gebrekkig is gebleken: de smokkelaar met wie zij naar Europa reisde, haar beweerde valse identiteit tijdens deze reis, informatie over E. en de collega's van haar echtgenoot en de activiteiten van het FLEC. Verzoekster toont niet aan dat zij niet in de mogelijkheid was om zich, eventueel achteraf, na haar aankomst in België over deze elementen te informeren.

Inzake verzoeksters reisweg dient gewezen op de aan het administratief dossier toegevoegde landeninformatie met betrekking tot identiteitscontroles in internationale luchthavens (zie map 'Landeninformatie'). In het licht van deze informatie is het geenszins geloofwaardig dat verzoekster geen idee zou hebben van de identiteit vermeld op de valse documenten waarmee zij naar Europa zou zijn gereisd. Zij weet bovendien amper informatie te verschaffen over de personen die haar reis zouden hebben geregeld en kan de volledige naam van haar smokkelaar niet geven, hetgeen des te meer klemde daar zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen naam kon geven en zij bij het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wel een voornaam van deze smokkelaar kon geven. Dat verzoekster tussen haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken en haar persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen psychologische begeleiding kreeg, volstaat op zich geenszins als verschoning voor haar onwetendheid bij de Dienst Vreemdelingenzaken over de naam van haar smokkelaar. Het geheel van deze vaststelling klemde des te meer daar verzoekster verklaarde dat zij reeds een tijd in het bezit was van een eigen, Angolees paspoort, zonder dat zij hierover op afdoende wijze kan toelichten waarom zij een dergelijk paspoort aanvroeg (zie *supra* in de bestreden beslissing). Waar zij dienaangaande in haar verzoekschrift betoogt dat dit paspoort fungeerde "*als intern administratief document, wat overeenstemt met de Angolese praktijk volgens informatie van Buitenlandse Zaken*", laat zij na te duiden over welke informatie zij het heeft, laat staan dat zij deze informatie bijbrengt. Hoe dan ook, in de bestreden beslissing wordt er terecht op gewezen dat een paspoort een reisdocument is en dus niet gewoon een "*intern administratief document*". In het licht van verzoeksters gebrekkige en ongeloofwaardige verklaringen over haar reisweg, doen haar verklaringen reeds enige tijd in het bezit te zijn geweest van een eigen Angolees paspoort wel degelijk het vermoeden ontstaan dat zij met haar eigen documenten naar Europa reisde, hetgeen afbreuk doet aan haar algehele geloofwaardigheid.

Wat betreft de opdracht die haar echtgenoot zou hebben uitgevoerd, wijst verzoekster erop dat zijn motief hiervoor "*functioneel en regionaal was, niet ideologisch*" en dat het gebruik van een "*niet-militante chauffeur*" voor een transportopdracht binnen de Angolese context een realistisch patroon is. De Raad wijst er dienaangaande op dat het *in casu* niet louter om "*een transportopdracht*" zou gaan, doch wel om wapentransporten voor de Cabindese afscheidingsbeweging FLEC. Er kan dan ook wel degelijk worden verwacht dat verzoekster kan aangeven waarom haar echtgenoot zou zijn gevraagd om bij zo'n delicate, gevoelige en gevaarlijke opdracht betrokken te worden, aangezien hij voorheen slechts een chauffeur was zonder link met het FLEC. Tijdens haar persoonlijk onderhoud komt zij niet verder dan verwijzen naar het willen helpen van de provincie Cabinda en feit dat haar echtgenoot en majoor E. van dezelfde provincie afkomstig zijn, hetgeen bezwaarlijk als een afdoende reden kan worden beschouwd. Waar verzoekster verwijst naar en citeert uit een rapport van Human Rights Watch (verzoekschrift, p. 14), dient erop gewezen dat deze informatie handelt over logistieke ondersteuning, met name voeding, kleding, dekens, medicijnen, etc., hetgeen bezwaarlijk gelijkgeschakeld kan worden met wapentransporten. Er wordt van verzoekster geenszins verwacht dat zij een politiek en/of ideologisch engagement in hoofde van haar echtgenoot aannemelijk zou maken, doch er kan wel degelijk worden verwacht dat zij aannemelijk maakt waarom haar echtgenoot bij wapentransporten voor het FLEC betrokken raakte, waar zij evenwel in gebreke blijft.

Deze gebrekkige kennis over de reden van de betrokkenheid van haar echtgenoot bij deze wapentransporten wordt eens te meer bevestigd daar zij geenszins aannemelijke verklaringen aflegt over de wijze waarop dit binnen haar huis werd geregeld. Het is niet geloofwaardig dat verzoeksters echtgenoot haar enerzijds wel enige informatie zou verschaffen en de wapens in een kamer in hun huis bewaarde, maar haar anderzijds informatie zou onthouden en haar geen toegang tot deze kamer zou geven om haar te beschermen. Deze arbitraire manier van werken van haar echtgenoot is in de door haar geschetste, gevaarlijke context allerminst aannemelijk. Het stelt verzoekster immers bloot aan mogelijke bedreigingen waarop zij niet kan anticiperen, terwijl zij tegelijkertijd wel op de hoogte wordt gebracht van het algemene gevaar waarin zij zich met haar echtgenoot bevond.

Waar verzoekster wijst op de door haar voorgelegde medische en psychologische attesten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier), dient erop gewezen dat hiermee wel degelijk rekening werd gehouden in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing. Er wordt terecht op gewezen dat dergelijke attesten in samenhang met het geheel van de andere elementen van het dossier, waaronder de afgelegde verklaringen, dienen te worden beoordeeld. Zoals hiervoor reeds is gebleken, zijn verzoeksters verklaringen in het kader van haar verzoek om internationale bescherming niet geloofwaardig. Dat zij attesten voorlegt waaruit blijkt dat zij mogelijk het slachtoffer werd van foltering, betekent op zich niet dat aan de door haar geschetste context van die foltering hoe dan ook geloof kan worden gehecht. De vastgestelde fysieke en mentale gezondheidstoestand van verzoekster, zoals aangehaald in de voorgelegde attesten en zoals die ook tijdens het persoonlijk onderhoud bleek, kan door een veelheid aan omstandigheden zijn ontstaan. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat de door verzoekster geschetste context, waar zij aangeeft te zijn gearresteerd en gefolterd in het kader van wapentransporten van haar echtgenoot voor het FLEC, niet geloofwaardig is. Uit de voorgelegde attesten kan niet op eenduidige wijze worden afgeleid dat deze door verzoekster geschetste context met (een grote) zekerheid op oorzakelijke wijze met haar actuele gezondheidstoestand verband houdt. De vaststelling van een arts of psycholoog bevat een weergave van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Een arts of psycholoog is bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt toegereikt. Rekening houdend met hun bevindingen kan een arts of psycholoog daarbij weliswaar vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen medische of psychologische aandoening, maar hij kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waardoor de ingeroepen klachten ontstonden. Evenmin kan hieruit een exclusief causaal verband worden afgeleid. De voorgelegde attesten geven dan ook geen definitief en absoluut uitsluitend over de ware oorzaak van de vastgestelde gezondheidsproblemen en volstaan op zich niet om de aangehaalde vervolgingsfeiten en de daaruit volgende vrees voor vervolging aannemelijk te maken. De attesten moeten daarom steeds worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen van verzoekster hierover. Een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling dringt zich op, waarbij moet worden nagegaan of de aangehaalde vervolgingsfeiten door middel van geloofwaardige verklaringen in samenhang met de voorgelegde medische en psychologische attesten voldoende aannemelijk worden gemaakt. Zoals uit het voorgaande blijkt, is dit *in casu* niet het geval.

In zoverre verzoekster in het verleden het slachtoffer zou zijn geworden van foltering, laat zij, gelet op de ongeloofwaardigheid van haar vluchtrelaas, na om de asielinstanties hierover een volledig en waarheidsgetrouw beeld te geven. De Raad leidt hieruit af dat verzoekster zelf van mening is dat deze beweerde foltering op zich niet van aard is om in haar hoofde een nood aan internationale bescherming vast te stellen. Er zijn dan ook goede redenen om aan te nemen dat deze foltering zich niet opnieuw zal voordoen in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het aangevoerde vluchtrelaas. Kritiek op de overtollige motieven dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegde over haar schoonfamilie en dat verschillende elementen op haar Facebookprofiel niet stroken met haar verklaringen, kan derhalve op zich niet leiden tot een hervorming van de bestreden beslissing.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoekster er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief en rechtsplegingsdossier, zijn pertinent en correct en worden, daar zij door verzoekster niet op dienstige wijze worden weerlegd, in hun geheel door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

6.3. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van verzoekster en haar vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

6.4. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

6.5. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld

door artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Uit dit artikel volgt dat verzoekster, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, dit wil zeggen realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf twee van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

7.2. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekster geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

7.3. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekster maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Angola zou hebben gekend.

7.4. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in Angola actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

7.5. Gelet op het voormelde, toont verzoekster niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Angola een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien mei tweeduizend zesentwintig door:

S. HUENGES WAJER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

S. HUENGES WAJER